

VARGA IMRE

Amit látok az érzés

*Amit látok az érzés
A kép most keletkezik
Lagúna-köd forgatja
pirosan a fényeit*

*S pörgeti át a légzés
egy képzet vércseppjeit
Testemben eloszlatja
az időt s vélem telik*

*A tekintet sárgából
indulva reá-hajlik
csendjéből s bele-zajdít*

*S minthogy távol e közel
elmúlok nincseivel
Átjelzek a halálból*

1991. november 12.

Mindenhol

*A meleg szél kicsúszik tagjaiból.
A fény visszarántja. Fordul, rácsap
önmagára, csóváját bepörgi, tol-
ja, vonzza, terét előzi, újrázza,*

*múltját utoléri, megint belátja.
Elkavarja, ami következik.
Előbböt-utóbbot összevegyít,
villogva zúg a téren át spirálja,*

*s míg ezernyi apró házában itt
látja eleven fényes társait,
ezeknek végtelen pörgő mása*

*hegyét sötét talapzatára
zökkenve fehérén forog és lobog.
Legbentről mindenhol élő test vagyok.*

1991. november 4.

A van, és egy őskép

*Nem léhán, nem feszülősen,
így indul. Ébredvén, feloldandó merevségek,
feszültségek eldolgozása. Ráérezel-hagyatkozol
valami hullámra, meleg lobogásra,
de nem ábrándképp. Cselekvő nemcselekvés.
Mindig akkor a legfontosabb, amikor
semmitem látszólag. Történik. Bár nincsenek
ügyek. Vélt kincseidről meg-megváltsz,
könnyebbítisz sorsodon. Semmi tevés,
de éber vagy. Látod még egy-egy szó, kép,
érzés. Legyenek. S lassan elmaradoznak.
Valaki barlangból fényre kilép.*

1991. november 10.

